SPRAWOZDANIE

WYDZIAŁU

KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ i RADY DYSCYPLINARNEJ

Z CZYNNOŚCI

ZA CZAS OD 1 STYCZNIA DO 31 GRUDNIA 1909.

KRAKÓW 1910.
NAKŁADEM KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.
CZCIONKAMI DRUKARNI W. KORNECKIEGO i K. WOJNARA
pod zarządem Adolfa Nowaka.

SPRAWOZDANIE
Wydziału Krakowskiej Izby Adwokackiej
za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1909 r.

Liczba adwokatów (z dniem 31 grudnia 1909) przyrost i zmiany w siedzibach.

1.	w Krakowie adwokatów		129
2.	„ Jaśle	„	13
3.	„ Nowym Sączu	„	13
4.	„ Rzeszowie	„	23
5.	„ Tarnowie	„	30
6.	„ Wadowicach	„	7
7.	„ Andrychowie	„	2
8.	„ Białej	„	8
9.	„ Bieczu	„	3
10.	„ Bochni	„	8
11.	„ Brzesku	„	3
12.	„ Brzostku	„	1
13.	„ Ciężkowicach	„	1
14.	„ Chrzanowie	„	4
15.	„ Czarnym Dunajcu		1
16.	„ Dąbrowej	„	3
17.	„ Dębicy	„	3
18.	„ Dobczycach	„	1
19.	„ Dukli	„	2
20.	„ Frysztaku	„	1
21.	„ Gorlicach	„	6
22.	„ Grybowie	„	3
23.	„ Jaworznie	„	2
24.	„ Jordanowie	„	2
25.	„ Kalwaryi	„	2
26.	„ Kętach	„	2
27.	„ Kolbuszowej	„	2
28.	„ Krośnie	„	4
29.	„ Krościenku nad Dunajcem		1
30.	„ Krzeszowicach		3
31.	„ Leżajsku	„	3
32.	„ Limanowej	„	2
33.	w Liszkach adwokatów		1
34.	„ Łańcucie	„	4
35.	„ Makowie	„	2
36.	„ Mielcu	„	4
37.	„ Milówce	„	3
38.	„ Mszanie dolnej		2
39.	„ Myślenicach	„	3
40.	„ Niepołomicach		2
41.	„ Nisku	„	2
42.	„ Oświęcimiu	„	3
43.	„ Pilznie	„	2
44.	„ Podgórzu	„	9
45.	„ Przeworsku	„	4
46.	„ Radłowie	„	2
47.	„ Radomyślu	„	2
48.	„ Ropczycach	„	3
49.	„ Rozwadowie	„	3
50.	„ Nowym Targu		8
51.	„ Skawinie	„	1
52.	„ Sokołowie	„	2
53.	„ Starym Sączu	„	2
54.	„ Strzyżowie	„	2
55.	„ Suchej	„	1
56.	„ Tarnobrzegu	„	4
57.	„ Tuchowie	„	2
58.	„ Tyczynie	„	3
59.	„ Wieliczce	„	3
60.	„ Wiśniczu	„	1
61.	„ Zatorze	„	2
62.	„ Żabnie	„	2
63.	„ Żmigrodzie	„	1
64.	„ Żywcu	„	6
		Razem	379

W ciągu r. 1909 przybyło 19 adwokatów, (w r. 1908 przybyło 32, w r. 1907 przybyło 22, w r. 1906 przybyło 13, w r. 1905 przybyło 14, w r. 1904 przybyło 13, w r. 1903 — 29, a w roku 1902 — 21 adwokatów).

W czasie od 1 stycznia 1910 do 1 maja 1910 r. przybyło adwokatów:

w Krakowie:	Dr. Armhaus Adolf
„	„ Schek Julian Joel
„	„ Danielak Michał
w Krośnie:	Wilusz Józef
w Podgórzu:	„ Kahane Ezechiel
w Tarnowie:	„ Żmigród Aleksander
w Zakliczynie:	Jakubiczka Emanuel Jarosław
w Żywcu:	„ Łodygowski Józef Maryan

Od 1 stycznia 1909 do 1 maja 1910 roku

a) zmarli:

w Krakowie:	Dr. Lewicki Włodzimierz
„	„ Rozwadowski Kazimierz
„	„ Scholem Salomon
w Białej:	„ Reich Samuel
w Dąbrowej:	„ Datka Józef
w Kolbuszowej:	„ Bryk Adolf
w Leżajsku:	Gołąb Franciszek
w Rzeszowie:	„ Kahane Wolf
w Starym Sączu:	„ Körbel Adolf
w Tarnobrzegu:	„ Reichmann Wiktor

b) zrezygnowali:

Dr. Markiewicz Władysław, adwokat w Krakowie.

c) przesiedlili się do innej Izby:

Dr. Więcław z Nowego Sącza do Lwowa
„ Kühnberg Adolf z Frysztaku do Sieniawy

d) przesiedlili się w okręgu naszej Izby:

Dr. Goldgart Maurycy z Krakowa do Tarnobrzega
„ Łazarski Stanisław z Wadowic do Krakowa

Dr. Zapała Tadeusz z Brzeska do Nowego Targu
„ Rokach Stanisław z Czarnego Dunajca do Grybowa
„ Pawłowski Andrzej z Jasła do Brzostka
„ Molet Ozyasz Hersch z Limanowej do Tarnobrzega
Chodorowski Władysław z Wadowic do Makowa
„ Eichenbaum Stanisław z Krakowa do Skawiny

e) wykreśleni zostali z listy adwokatów:

Łoziński Czesław, adwokat w Krakowie.

W czasie od 1 stycznia 1909 do 1 maja 1910 r. przybyło 27 adwokatów, a ubyło 14. (W czasie od 1 stycznia 1908 do 1 maja 1909 przybyło 38 adwokatów a ubyło 16; w czasie od 1 stycznia 1907 do 1 maja 1908 przybyło 35, a ubyło 19; w czasie od 1 stycznia 1906 do 1 marca 1907 przybyło 55, a ubyło 22; w czasie od 1 stycznia 1905 do 1 marca 1906 r. przybyło 37, a ubyło 18; w czasie od 1 stycznia 1904 do 1 marca 1905 r. przybyło 20, a ubyło 15; w czasie od 1 stycznia 1903 do 1 marca 1004 r. przybyło adwokatów 35, a ubyło 8).

Ogólna zatem liczba adwokatów, w krakowskiej Izbie zapisanych, wynosi z dniem 1 maja 1910 r. 385. (1 maja 1909 r. 375, 1 maja 1908 r. 361, 1 marca 1907 r. 351, 1 marca 1906 r. 337, 1 marca 1905 r. 318, z dniem 1 marca 1904 r. 302, a z dniem 1 marca 1903 r. 302).

Z liczby tej przypada:

Na Kraków: 131 (w r. 1909 — 133, w r. 1908 — 129, w r. 1907 — 126, w r. 1906 — 124, w r. 1905 118, w roku 1904 — 117, w r. 1903 — 112).

Na Tarnów: 31 (w r. 1909 — 28, w r. 1908 — 26, w roku 1907 — 29, w r. 1906 — 26, w r. 1905 — 26, w r. 1904 — 27, w r. 1903 — 27).

Na Rzeszów: 22 (w r. 1909 — 22, w r. 1908 — 21, w roku 1907 — 22, w r. 1906 — 22, w r. 1905 — 21, w r. 1904 — 26, w r. 1903 — 24).

Na Nowy Sącz: 13 (w r. 1909 — 13, w r. 1908 — 16, w r. 1907 — 14, w r. 1906 — 14, w r. 1905 — 15, w r. 1904 — 15, w r. 1903 — 13).

Na Jasło: 13 (w r. 1909 — 14, w r. 1908 — 13, w roku 1907 — 13, w r. 1906 — 13, w r. 1905 — 10, w r. 1904 — 10, w r. 1903 — 10).

Na Wadowice: 7 (w r. 1909 — 8, w r. 1908 — 8, w roku 1907 — 8, w r. 1906 — 6, w r. 1905 — 5, w r. 1904 — 5, w r. 1903 — 5),
a reszta w liczbie 168 (w r. 1909 — 157, w r. 1908 — 148, w r. 1907 — 139, w r. 1906 — 132, w r. 1905 — 123, a w roku 1904 — 102) na Sądy powiatowe w okręgu Izby.

II.

Stan, przyrost i ubytek kandydatów adwokackich.

W dniu 1 stycznia 1909 roku wpisanych było kandydatów:

w Krakowie	. . . .	64
„ Tarnowie „ Rzeszowie „ Nowym Sączu „ Wadowicach „ Jaśle	razem	55
reszta u adwokatów w miejscach, gdzie mają siedziby sądy powiatowe	. . . .	88
	Razem .	207

Od 1 stycznia 1909 do 31 grudnia 1909 roku:

przybyło kandydatów adwokackich . . .	102
ubyło	60
przybyło więc	42
Z dniem 1/1 1910 r. było zatem wpisanych . . .	249

(1/1 1909 r. — 207)
(„ 1908 r. — 194)
(„ 1907 r. — 181)
(„ 1906 r. — 165)
(„ 1905 r. — 120)
(„ 1904 r. — 158)
(„ 1903 r. — 147)
(„ 1902 r. — 146)
(„ 1901 r. — 133)
(„ 1900 r. — 128)
(„ 1899 r. — 141)

Z tej liczby przypada:

na Kraków 76

„ Tarnów
„ Rzeszów
„ Nowy Sącz
„ Wadowice
„ Jasło
} razem 66

reszta w liczbie 107 przypada na miejsca, gdzie są siedziby Sądów powiatowych w obrębie Izby.

III.

Dziennik podawczy.

Od 1 stycznia do 31 grudnia 1909 r. wpłynęło pism 2716 (w r. 1889 — 1537, w r. 1900 — 1582, w r. 1901 — 1733, w r. 1902 — 1700, w r. 1903 — 1783, w r. 1904 — 1891, w r. 1905 — 2043, w r. 1906 — 1964, w r. 1907 — 1928, w r. 1908 — 2244).

1. Na wezwanie c. k. Sądu krajowego karnego w Krakowie mianowano 275 (w r. 1908 — 141, w r. 1907 — 134, w r. 1906 — 157, w r. 1905 — 132, w r. 1904 — 133, w r. 1903 — 132, w r. 1902 — 107 i w r. 1901 — 122) obrońców do rozpraw. Wyznaczanie obrońców przy c. k. Sądach obwodowych w Tarnowie, Rzeszowie, Nowym Sączu, Wadowicach i Jaśle odbywa się przez odnośne Sądy obwodowe, wobec czego liczba tych obron Wydziałowi nie może być znaną.

2. Ustanowiono bezpłatnych obrońców w sprawach cywilnych 82.

3. Zażaleń, nie należących do Rady dyscyplinarnej, wpłynęło 168.

Wniesione podania załatwiał Wydział już to obiegowo, już to na posiedzeniach. Posiedzeń Wydziału w r. 1909 było 21, (w r. 1900 było ich 12, w r. 1901 było 15, w r. 1902 było ich 23, w r. 1903 było ich 28, w r. 1904 było ich 26, w r. 1905 było ich 29, w r. 1906 było ich 24, w r. 1907 było ich 32, a w r. 1908 było ich 24). Zauważamy, iż podania o wpis na listę adwokatów, jak również i podania o potwierdzenie praktyki adwokackiej, załatwiano na mocy uchwały Wydziału na posiedzeniach Wydziału.

IV.

Porównawcze zestawienie agend naszej Izby poczynione z kilkunastu lat ubiegłych wykazuje stałą tendencyę ich bardzo szybkiego wzrostu. Gdy jeszcze w r. 1900 wykazywał nasz dziennik podawczy 1582 pism i podań w tym roku wniesionych, to rok ubiegły dosięga już bardzo poważnej cyfry 2716 wniesionych w tym roku pism i podań.

Są to oczywiście w przeważnej części sprawy natury administracyjnej, ale i ich załatwienie choćby się nieraz zdawało, że jest tylko szablonowe, wymaga przecież znacznego nakładu czasu, wymaga częstych i długich posiedzeń wydziału, bo i te sprawy nie mogą być załatwiane ex praesidio, lecz po myśli wyraźnych postanowień ordynacyi adwokackiej, muszą być załatwiane w drodze uchwały samego Wydziału. Z porównania cyfr wynika, że Wydział Izby, aby nie popaść w zaległości, załatwić musi na każdem swojem posiedzeniu przeciętnie około 100 podań, pism, wniosków lub zażaleń. Wobec stałego wzrostu agend widział się też Wydział zmuszonym przystąpić w roku ubiegłym do przeprowadzenia zmiany regulaminu naszej Izby i dlatego też przedłożył na ostatniem Walnem Zgromadzeniu wniosek o powiększenie liczby członków Wydziału z 12 na 16 członków Wydziału. Reskryptem c. k. Ministeryum Sprawiedliwości z dnia 4 maja 1910 r. l. 11.799 została też zaprojektowana zmiana §§ 33 i 48 regulaminu naszej Izby zatwierdzona tak, iż obecnie Wydział naszej Izby składa się z Prezydenta, 2 Viceprezydentów i 16 członków Wydziału.

Przekazane Wydziałowi na ostatniem Walnem Zgromadzeniu, w dniu 18 czerwca 1909 odbytem do załatwienia wnioski zostały przez Wydział załatwione z następującym rezultatem:

Stosownie do wniosku Kol. Dra Grossa z Białej wystosował Wydział do Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego pismo z prośbą o wydanie odpowiednich zarządzeń, by podczas feryj sądowych nie bywały wyznaczane termina, audyencye i rozprawy sądowe w takich sprawach, które oczywiście za sprawy feryalne uważane być nie mogą. Na przedstawienie to otrzymaliśmy jednak od Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego pismem z dnia 3 lipca 1909 Praes. 9.310 odpowiedź negatywną w ten sposób umotywowaną, iż Prezydyum nie jest w możności wydać żadnych zarządzeń, albowiem ocenienie, czy sprawa pewna ma być uważaną jako feryalna, jest rzeczą uznania sędziowskiego, na które Prezydyum nie ma ustawowego wpływu.

Pomimo tej negatywnej odpowiedzi wyrażamy przecież nadzieję, że Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego znajdzie odpowiednie środki, by owo uznanie sędziowskie nie przekraczało granic ustawą zakreślonych i nie naruszało oczywistych intencyj ustawodawcy.

Ponieważ energiczne wezwanie o wyrównanie zaległych do Izby wkładek odniosło w roku ubiegłym rezultat stosunkowo dość korzystny, przeto też Wydział pomimo powziętej na wniosek kol. Dra Badera przez Walne Zgromadzenia uchwały nie wdrożył i nie przeprowadził ani jednej egzekucyj przeciwko kolegom z wkładkami zalegającym. Wydział zdaje sobie bowiem dobrze z tego sprawę, że wdrożenie przed władzami sądowemi przeciwko adwokatowi kroków egzekucyjnych i dalsze popieranie tych kroków u organów wykonawczych i różnych manipulacyjnych funkcyonaryuszy nie może pozostać bez ujemnego wpływu na godność całego stanu adwokackiego.

Dlatego też Wydział raz jeszcze zwraca się z tego miejsca do owych Kolegów, którzy z wkładkami zalegają z wezwaniem, by tego pierwszego obowiązku stanowego t. j. obowiązku przyłożenia się do kosztów utrzymania stanowej organizacyi bezwłocznie dopełnić zechcieli.

Uchwalone na Walnem Zgromadzeniu memoryały w sprawie reformy ordynacyi adwokackiej, w sprawie reformy taryfy i w kwestyi przyznania prawa zastawu dla należności adwokackich zostały odpowiednio sformułowane i do wszystkich decydujących czynników, jako ponowne przypomnienie dawniej już w tych sprawach powziętych uchwał, rozesłane.

Wskutek zawezwania stałej delegacyj austryackich Izb adwokackich w Wiedniu z dnia 16 października 1909 o przedłożenie opinii naszej Izby w kwestyi zmian obowiązującego statutu dyscyplinarnego przedłożył Wydział referat kolegi Dra Fischlowitza przez odnośną komisyę i przez Wydział jednomyślnie zaakceptowany.

W sprawach stałej delegacyi brał Wydział nasz udział przez swoich delegatów na dwóch w tym roku odbytych posiedzeniach.

Posiedzenia Delegacyi Izb Adwokackich odbyły się we Wiedniu dnia 25 maja b. r. rano i popołudniu.

Izbę naszą reprezentował Kol. Rosenblatt.

Powzięto następujące uchwały:

Z powodu znanej walki Izby Adwokackiej w Splicie (Spa-

lato) przeciw zapisaniu na listę adwokacką byłego radcy sądowego, niegodnego zaufania uchwalono:

I. Wyrazić tejże Izbie sympatyę z powodu walki przeciw narzuceniu jej przez Sąd Najwyższy adwokata, którego Izba uznała za niegodnego zaufania;

II. Wyrazić we formie rezolucyi, że zdaniem Delegacyi przedwczesne spensyonowanie sędziów po myśli § 50 ust. 2 ustawy dyscypl. jako niezdolnych do sprawowania urzędu sędziowskiego dla ułomności cielesnych lub umysłowych czyni ich także niezdolnymi do wykonywania zawodu adwokackiego;

III. Że jest rzeczą niewłaściwą, aby spensyonowani radcy sądowi wykonywali praktykę adwokacką w tem mieście, gdzie urzędowali jako sędziowie.

Przedmiotem dłuższej dyskusyi była następnie nowela rządowa ograniczająca środek prawny rewizyi, a mianowicie wykluczająca rewizyę przeciw dwom równobrzmiącym wyrokom, jeśli wartość przedmiotu rewizyi nie przenosi kwoty 1000 K, a o ile w drugiej instancyi orzekał Sąd wyższy, jeśli wartość przedmiotu rewizyi nie przenosi kwoty 2.000 K.

Referent Delegacyi adwokat Dr. Ruziczka wnosił, aby Delegacya w interesie zwolnienia Sądu Najwyższego od przeciążenia oświadczyła, że zgadza się na projekt rządowy, a w szczególności na ograniczenie środka prawnego rewizyi, a żąda natomiast ustnej rozprawy rewizyjnej w innych sprawach.

Przeciw wnioskowi referenta oświadczyli się reprezentanci Izby Krakowskiej, Lwowskiej i Morawskiej, poczem po ożywionej dyskusyi uchwalono przeciw wnioskom referenta następujące wnioski Kol. Rosenblata, poparte przez reprezentanta Izby Lwowskiej Dra Flesznera i posła Dra Ofnera z Wiednia:

I. Delegacya uznaje wprawdzie najzupełniej, że Trybunał Najwyższy jest przeciążony, uważa jednak, że ograniczenie rewizyi i to w sprawach interesujących właśnie szerokie warstwy ludności nie jest środkiem odpowiednim do usunięcia tego przeciążenia.

II. Delegacya uznaje natomiast następujące środki usunięcia przeciążenia w Sądzie Najwyższym za wskazane:

1) Powiększenie liczby radców Trybunału Najwyższego, przyczem należałoby wzmocnić Trybunał Najwyższy także przez powołanie zdolnych prawników z poza stanu sędziowskiego;

2) Podział Trybunału Najwyższego na dwa odrębne od-

działy dla spraw karnych i spraw cywilnych, przez który to podział pracy nastąpić może lepsze, wydatniejsze zużytkowanie, a zarazem zaoszczędzenie sił w Sądzie Najwyższym.

3) Pomnożenie sił sędziowskich w Trybunałach i Sądach I. instancyi zwłaszcza w Galicyi, dla usunięcia przeciążenia tychże, wskutek czego judykatura tychże będzie gruntowniejszą, a liczba rewizyi się zmniejszy,

III. Delegacya zgadza się na postanowienia Art. VII. i VIII. projektu rządowego, ograniczające dopuszczalność rekursów rewizyjnych.

W sprawach cały stan nasz obchodzących zwracaliśmy się i w roku ubiegłym tak w drodze przedstawień osobistych, jakoteż w drodze pism i zażaleń do decydujących czynników i interwencya nasza była niemal zawsze, jak to z przyjemnością stwierdzić musimy, skuteczną.

Celem ujednostajnienia sposobu prowadzenia rejestrów osobowych i rzeczowych do ksiąg gruntowych zwróciliśmy się w piśmie do Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie wystosowanem z dn. 24 września 1909 l. 1955 z przedstawieniem o zaprowadzenie w Urzędach ksiąg gruntowych indeksów imiennych dla każdej gminy katastralnej osobno. Dotychczasowe indeksy powodowały nadzwyczajne utrudnienie w wyszukiwaniu potrzebnych dat, absorbowały niepotrzebnie zbyt wiele drogiego czasu tak adwokatom, jak i c. k. urzędnikom ksiąg gruntowych, a miały także tę niedogodność, że wrazie wydzielenia pewnej gminy kat. z okręgu jednego c. k. Sądu a przydzielenia jej do drugiego, musiał być zrobionym osobny wyciąg z wyciągu głównego, w którym równocześnie zaszłe zmiany musiały być uwidocznione i wprowadzone znowu w głównym uniwersalnym indeksie tego c. k. Sądu, do którego dotycząca gmina katastralna została przydzieloną, — i dlatego zaproponowaliśmy wprowadzenie indeksów dla każdej gminy katastralnej z osobna.

Pismem z dnia 20 grudnia 1909 Prez. $\frac{14030}{19. R/9}$ zostaliśmy zawiadomieni, że rozstrzygnięcie kwestyi zmiany i ujednostajnienia sposobu prowadzenia rejestrów osobowych i rzeczowych do ksiąg gruntowych w myśl życzenia w naszem piśmie przedstawionego niebawem nastąpi.

Istotnie też reskryptem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dn. 7 stycznia 1910 l. 36701 została zaproponowana przez nas zmiana zarządzona. Po zakomunikowaniu nam tego reskryptu

c. k. Ministeryum sprawiedliwości zwróciliśmy się w tej sprawie raz jeszcze do Prezydyum c. k. Sądu kraj. Wyższego z usilną prośbą, by przeprowadzenie tej dla codziennej praktyki doniosłej zmiany powierzonem zostało siłom kancelaryjnym, dostatecznie ukwalifikowanym i w dostatecznej ilości, gdyż w przeciwnym wypadku cel tej zamierzonej reformy zupełnie będzie chybionym.

Gdy do Wydziału wpływały liczne zażalenia, że Sądy tutejsze nie przestrzegają ściśle postanowień reskryptu Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego z dn. 15 lutego 1905 Prez. 1648 tj., iż sądy tutejsze dla spraw cywilnych przy ustanawianiu kuratorów w sprawach spornych i egzekucyjnych, oraz w postępowaniu niespornem nie przestrzegają zasady kolejności względnie równomierności w obdzielaniu adwokatów tutejszych kuratelami, postanowił Wydział faktyczny podkład tych zażaleń przez osobnego delegata w odnośnych oddziałach sądowych zbadać i ewentualne wyniki tych badań c. k. Prezydyum Sądu krajowego w Krakowie celem wydania odpowiednich zarządzeń, przedłożyć. Pismem z dn. 13 stycznia 1910 $\frac{\text{Praes. 99}}{\text{13. 1/10}}$ oznajmiło nam c. k. Prezydyum Sądu krajowego w Krakowie, że na podstawie przeglądu dotyczących zapisków we wszystkich oddziałach sądu krajowego tutejszego oraz sądu powiatowego dla spraw cywilnych stwierdzić należy, iż zażaleniu powyższemu brak poważniejszej podstawy.

W przeważającej bowiem części oddziałów tak sądu krajowego, jak i powiatowego przewodniczący senatów względnie kierownicy oddziałów przestrzegają z całą skrupulatnością i dokładnością zaprowadzonego wyżej powołanym reskryptem Prezydyum wyższo-sądowego turnusu w ustanawianiu kuratorów a tylko w nielicznych oddziałach dostrzeżono mniej znaczne usterki lub przeoczenia.

Aby i te w przyszłości usunąć wydało c. k. Prezydyum potrzebne zarządzenia do obydwóch tutejszych sądów cywilnych.

Interwencya nasza w sprawie pokątnego pisarstwa, w sprawie istniejących w niektórych sądach zaległości i w sprawie braku protokolantów załatwiona była bezzwłocznie przez wydanie odpowiednich zarządzeń.

Na wezwanie odnośnych władz wydawaliśmy w różnych kwestyach i w różnych kierunkach żądane opinie, które niejednokrotnie wymagały wielkiego nakładu czasu i pracy. Wspo-

mnimy tu tylko opinię wydaną na rekwizycyę jednego ze Sądów orzekających w kwestyi ustalenia zakresu praw prywatno-prawnych, wynikających ze stosunku kandydata adwokackiego do swojego szefa, tudzież opinię wydaną na wezwanie c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie w sprawie ustalenia polskiego tłumaczenia wyrazów technicznych do spraw hipotecznych się odnoszących, a mianowicie wyrazów: „Eintragung, Einverleibung, Vormerkung, Anmerkung“.

Chociaż żadnymi donioślejszymi, a widocznymi rezultatami pracy i akcyi naszej pochwalić się nie możemy, to przecież śmiało twierdzić możemy, żeśmy w roku ubiegłym interes stanu naszego zawsze należytą otaczali opieką. Jeśli zaś ostateczny rezultat nie odpowiedział wszystkim naszym życzeniom i naszym zabiegom, to stało się to już z przyczyn od nas niezależnych. Wiadomo bowiem, że rok ubiegły poświęconym był w kołach decydujących pracy nad ustawodawczem uregulowaniem pragmatyki służbowej dla urzędników państwowych, reformie ustawy karnej, ale wiadomem jest także, że w programie prac najbliższych znajduje się zmiana ordynacyi adwokackiej, zmiana statutu dyscyplinarnego i zmiana organizacyi Trybunału Najwyższego. Ze strony stanu adwokackiego, a w szczególności ze strony naszej Izby został odnośny materyał przygotowany i decydującym czynnikom do rozpatrzenia i uwzględnienia przedłożonym.

W końcu pozwalamy sobie zwrócić się jeszcze do wszystkich członków naszej Izby z bardzo usilnym apelem, by zechcieli w spełnianiu zadań, Izbie adwokackiej zakreślonych, w ciągu roku całego trwale z Wydziałem wprost działać. Zgłaszanie wniosków, postulatów lub spostrzeżeń dopiero na posiedzeniach Walnego Zgromadzenia jest i niepraktyczne i okazuje się najczęściej jako już spóźnione. Trudno prawie uwierzyć, że w Izbie rozciągającej swe agendy na terytorya kilku sądów obwodowych, otrzymał Wydział w ciągu całego roku tylko od jednego Kolegi komunikaty różnych spostrzeżeń, oraz wnioski na różne zarządzenia. Trudno też ocenić, czy ta apatya jest objawem powszechnego z istniejących stosunków zadowolenia, czy też tak niebezpiecznej zawsze rezygnacyi.

Proszeni jesteśmy o pomieszczenie w naszem sprawozdaniu następujących komunikatów: 1) że c. k. Notaryusz Dębicki w Żmigrodzie podjął wydawnictwo prawa amerykańskiego, 2) że w ślad pisma Prezydyum c. k. Gal. kraj. Dyrekcyi Skarbu z dn.

17 paźdz. 1901, l. 4742 wyszła nakładem Towarzystwa galic. konceptowych urzędników skarb. we Lwowie książka p. t.: „Należytości prawne w postępowaniu sądowem“, obejmująca odnośne ustawy, rozporządzenia, reskrypty Ministerstw Skarbu i Sprawiedliwości, oraz wszystkie orzeczenia Trybunału administracyjnego.

Kraków, dnia 3 czerwca 1910.

Członek Wydziału:	Prezydent:
Dr. Kwieciński.	*Dr. Koy.*

Sprawozdanie

z czynności Rady dyscyplinarnej krakowskiej Izby adwokackiej za rok 1909.

Pozostało z roku 1908 niezałatwionych merytorycznie dochodzeń dyscyplinarnych	70
w roku 1909 — wniesiono zażaleń	41
ogólna liczba dochodzeń w roku 1909	111

w porównaniu z r. 1908 mniej o 1.

Merytorycznie załatwiono z powyższych spraw w roku 1909

1) zaniechaniem spraw	31
2) wyrokami:	
a) uwalniającym	6
b) pisemną naganą	5
c) grzywną	6
Razem . . .	48

w porównaniu z rokiem 1909 załatwiono spraw więcej o 5.

Rada dyscyplinarna odbyła w roku 1909

a) posiedzeń zwyczajnych	13
b) ustnych rozpraw	17

w porównaniu z r. 1908 więcej o 4 rozprawy.

Kraków, 1 czerwca 1910.

Prezydent Rady dyscyplinarnej:
Dr. Jan Jakubowski.